

Ján Adamus

15. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

V ten deň vyšiel Ježiš z domu a posadil sa pri mori. Okolo neho sa zhromaždili veľké zástupy. Preto nastúpil na loďku a sadol si; a celý zástup stál na brehu. Hovoril im veľa v podobenstvách: „Rozsievateľ vyšiel rozsievateľ. Ako sial, niektoré zrná padli na kraj cesty; prileteli vtáky a pozobali ich. Iné padli na skalnatú pôdu, kde nemali veľa zeme, a hneď vzišli, lebo neboli hlboko v zemi; ale keď vyšlo slnko, zahoreli, a pretože nemali koreňa, uschli. Zasa iné padli do trnia, ale trnie vyrástlo a udusilo ich. Iné zrná padli do dobrej zeme a priniesli úrodu: jedno stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú. Kto má uši, nech počúva!“ Tu pristúpili k nemu učeníci a spýtali sa ho: „Prečo im hovoríš v podobenstvách?“ On im odpovedal: „Preto, že vám je dané poznať tajomstvá nebeského kráľovstva, ale im nie je dané. Lebo kto má, tomu sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má. Im hovorím v podobenstvách, lebo hľadajú, a nevidia, počúvajú, a nepočujú, ani nechápu. Tak sa na nich spĺňa Izaiášovo proroctvo: „Budete počúvať; a nepochopíte, budete hľadať; a nevidíte. Lebo otupelo srdce tohoto ľudu: ušami ťažko počujú a oči si zavreli, aby očami nevideli a ušami nepočuli, aby srdcom nechápali a neobrátili sa – aby som ich nemohol uzdraviť.“ Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, aj vaše uši, že počujú. Veru, hovorím vám: Mnohí proroci a spravodliví túžili vidieť, čo vidíte vy, ale nevideli, a počuť, čo vy počúvate, ale nepočuli. Vy teda počujte podobenstvo o rozsievateľovi: Keď niekto počúva slovo o kráľovstve a nechápe ho, prichádza Zlý a uchytí, čo bolo zasiaté do jeho srdca. To je ten, u koho bolo zasiaté na kraji cesty. U koho bolo zasiaté do skalnatej pôdy, to je ten, kto počúva slovo a hneď ho s radosťou prijíma, ale nemá v sebe koreňa, je chvíľkový. Keď nastane pre slovo súženie alebo prenasledovanie, hneď odpadne. U koho bolo zasiaté do trnia, to je ten, kto počúva slovo, ale svetské starosti a klam bohatstva slovo udusia a ostane bez úžitku. A u koho bolo zasiaté do dobrej zeme, to je ten, kto počúva slovo a chápe ho a ono prináša úrodu: jedno stonásobnú, druhé šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú.“

Mt 13, 1 – 23

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Vždy, keď prechádzame okolo obilných polí a vidíme ako obilie pomaly dozrieva, máme z toho radosť. Človek od nepamäti mal veľmi kladný vzťah k pôde. S láskou ju obrábal a tešil sa z každého plodu, ktorý mu zem darovala. Aj za Ježišových čias si človek nesmierne vážil zem. Preto túto skutočnosť využil Pán na vyrozprávanie viacerých podobenstiev. V dnešnú nedeľu je to Podobenstvo o rozsievateľovi.

Rozsievateľ rozsieval zrná. Jedny padli na kraj cesty, iné na skalnatú pôdu, iné do trnia. Ďalšie padli do dobrej zeme a priniesli rôznu úrodu: 100-násobnú,

60-násobnú a 30-násobnú. Týmto podobenstvom Ježiš neupozorňuje na seba ako na Rozsievateľa ani na zrno, ktorým je jeho slovo, ale na pôdu, ktorá je základom rôznych druhov pôdy, teda na prístup ľudí k jeho slovu.

Ježiš svoje slovo rozsieva všade a každému. Záleží však len a len na nás ako jeho slovo prijímeme. Čo symbolizujú jednotlivé typy pôdy? Krajom cesty sú tí, ktorí sice počujú Božie volanie, ale sú voči nemu ľahostajní a nepripravujú svoje srdce pre Božie slovo. Skalnatou pôdou sú tí, ktorí berú život ako film. Všetko je pre nich zaujímavé, príťažlivé, teda aj Božie slovo, ale nezapustí v nich korene, lebo im chýba láska a vytrvalosť. Trniam sú ľudia, ktorí sice dostali náboženskú výchovu a mali aj pevné mravné zásady, ale pod vplyvom života sa začali prispôbovať okoliu, a tak ich mravné zásady postupne vyschli a udusili sa. Všimnime si však, že Ježiš aj v úrodnej pôde vidí rozdiely. 100-násobnú úrodu priniesú tí, pre ktorých je Boh jedinou skutočnou hodnotou a ktorí celý svoj život vsadili na Božiu kartu. 60-násobnú úrodu priniesú tí, ktorí museli ťažko bojovať a stále dozrievať. Sú to tí, ktorým niekedy hrozilo stroskotanie, ale jasná dôvera v Boha ich vždy zachránila. 30-násobnú úrodu priniesú tí, u ktorých sa strieda úspech s prehrou. Ale vždy, keď im už-už dochádzal dych, dobrá vôľa a vedomie Božej blízkosti im prinieslo záchranu.

Na čo nás upozorňuje úrodná pôda? Boh nehľadá na množstvo úrody, ktorú priniesieme, ale hodnotí našu túžbu a odhodlanie priniesť úrodu. Najdôležitejšie prvky v spolupráci človeka s Bohom sú: dobrá vôľa, túžba po stretnutí s ním a uvedomenie si jeho blízkosti.

Teraz sa mnohí môžu spýtať: Prečo Rozsievateľ neupravil všetku pôdu tak, aby bola úrodná? Keby to bolo v hospodárstve, iste by to urobil. Lenže pôdou, na ktorú on myslí, je ľudské srdce. Ježiš nechce manipulovať s ľudským srdcom tak ako hospodár s pôdou. On nechce podniknúť žiadne násilné opatrenia v ľudskom srdci, lebo človeka navždy obdaril slobodou.

Letecký inštruktor učí budúcich pilotov zákonom lietania, zásadám navigácie a ovládania lietadla. Potom je študentovi daná úplná sloboda: môže tieto zákony rešpektovať i nerešpektovať. Ak použije svoju slobodu k neposlušnosti, jeho lietadlo sa zrúti. Pravá sloboda je totiž založená na pravde. Takáto sloboda nikdy nebude viesť k pádu. Pravá sloboda vychádza z poznania pravdy. Môžeme slobodne nakresliť akýkoľvek trojuholník, ale musí mať vždy tri strany. Inak by to nebol trojuholník. Môžeme nakresliť akéhokoľvek vtáka, ale musí mať krídla, inak by to nebol vták. Sloboda, ktorá nestavia na pravde, vedie k nezmyslom.

Aj teraz Rozsievateľ rozsieva zrná a my v úplnej slobode vstúpme do svojho vnútra. Úprimne považujeme nad tým, akou pôdou je moje srdce pre Božie slovo?

V zbožnom ducha zápale, vrucnou túžbou hnaní, našli útul na skale od hrúd odpútaní.

Kajúcny pás na bedrách krotí tela zvody, duch sa vznáša v modlitbách, pôstom slávi hody.

Andrej čnosťou oziaril Nitru s celým krajom, preto ho Boh obdaril radosťou a rajom.

Neďaleko Trenčína vytasená dýka krutou rukou zhasína život Beňadika.

Nájst' ho stálo námahu, Boh však poslal vtáka ukázať ho vo Váhu, kde na pohreb čakal.

Teraz tíško spočíva, pomôcť pohotový, s kým sa kajal za živa: popri Svoradovi. V prosbách sme im oddaní, im sa zverujeme aj my, k sláve pozvaní z tejto tmavej zeme.

Česť a úcta Otcovi nech sa všade vzdáva; aj Duchu, aj Synovi rovnaká buď sláva. Amen.

Si zlý! Si zlá!

(o sebaúcte dieťaťa)

Začujem to v ihrskovej spleti rodičov a detí už len zriedka, ale i tak ma zamrazí: „Si zlý! Si zlá! Nebuď zlý - zlá!” a rôzne obmeny týchto „nálepiek” vyrieknuté v snahe utlmiť hádku o formičky či zabezpečiť bezproblémový odchod z hojdačky. Bum medzi oči - si zlý a hotovo.

Opakovanú vetu: „Si zlý!” si dieťa môže preložiť ako: nemilujú ma, nerátajú so mnou, nechcú ma, nie som dosť, som nanič. A ešte väčšie riziko je v tom, že tomu dieťa trvalo uverí. Nechá sa oklamať pohľadom na seba, ktorý je v úplnom protiklade s Božím pohľadom. Presvedčenie, že som hodný bytia, práv a dôstojnosti už len pre to, že som človek, legitímna bytosť a Božie dieťa, sa veľmi ťažko získava v dospelosti. Teoreticky to možno aj ovládame, ale ako sa v praxi prejavuje naša sebaúcta, láska k sebe, dôstojnosť chrániaca naše hranice? Niekedy sa s nízkou sebaúctou, prijatím samého seba a láskyplného Božieho pohľadu na mňa, boríme dlhé roky a s bolesťou vnímame, čo všetko v našom živote ovplyvňuje.

Čo teda namiesto nálepiek ohrozujúcich sebaúctu? Inšpirujem sa konceptom rešpektujúcej komunikácie (Rešpektovať a byť rešpektovaný), o ktorú sa usilujeme.

Aký rozdiel je v reakcii, keď dieťaťu namiesto „Si zlý! Ty babrák!” poviem: „Toto a toto v tvojom správaní bolo zlé. „Toto je porušenie pravidla a má takéto dôsledky...”? Nehovorím o osobe dieťaťa celkovo, ale o jeho konkrétnom čine, ktorý môže nabadúce riešiť inak. A to je pre dieťa iná emócia, nová šanca a výzva.

Aj keď je nám jasné, že zovšeobecňujúca nálepka „si zlý” škodí sebaúcte dieťaťa (a vlastne dieťaťu nepomenuje nič konkrétne, čoho by sa mohlo zachytiť a zmeniť to v správaní), niekedy celkom jednoducho dávame nálepku dospelým v našom okolí - zlý človek, zlá učiteľka, zlí politici...

Môže byť dieťa hrdé na to, že je človekom, Božím dieťaťom, ak často počúva, že je zlé, že vôbec ľudia sú zlí?

A tak naše súrodenecké žalovanie: „Mamiii, ona mi hovorí, že som zlá!” komentujem tým, že všetci sme dobrí, len niekedy robíme zlobu.

Boh totiž nestvoril zlé veci. Iba dobré. Príbeh stvorenia v Knihe Genezis to toľkokrát zdôrazňuje, keď sa Boh ohliada za svojim novým počínom. A keď stvorenie završil človekom, bolo to dokonca veľmi dobré! „A Boh videl všetko, čo urobil, a hľa, bolo to veľmi dobré...” (Gn 1,31)

„Si dobrý! Si dobrá! Ale máš slobodnú vôľu a môžeš sa rozhodnúť urobiť dobro či zlo. Fandím ti v rozhodovaní pre Dobro - podporujem ťa, pridám a pýtaj sa mňa alebo tatina, keď je to ťažké! Aj my dospelí robíme chyby. Nie je umenie robiť dobro, keď to rozhodne niekto za teba, keď ťa núti, no rozhodnúť sa pre dobro sám - lebo dobro je dobré a potrebné - tomu sa chceme učiť, v tom chceme rásť.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

26. Anna stojí ticho a skromne v pozadí. Poznáme ju len podľa toho, čo nám zanechala. Svoje dieťa, živý pomník, veľdielo. Zamýšľame sa nad úlohou rodičov. Je pekné vyštudovať, urobiť kariéru, zariadiť si byt, postaviť dom. Najdôležitejšie je vychovať deti tak, aby prijali dedičstvo a obohatené ho odovzdali ďalej. Keby všetky naše stavby ľahli popolom, máme prísľub, že Boh neopustí náš rod. Je zvláštny a jedinečný jav, ktorý odoláva zákonu entropie: Všetko je tým trvalejšie, čím je duchovnejšie. Len duch víťazí nad hmotou.

27. Božie myšlienky nie sú naše myšlienky a jeho riadenie je nám často nepochopiteľné. Prečo pri havárii lietadla zahynulo toľko ľudí, ktorí išli pozdraviť Svätého Otca? Prečo nás musel opustiť dobrý a ešte celkom mladý človek? Prečo sa v zdravej a veriacej rodine narodilo choré dieťa? Keď prežívame neúspechy a utrpenia, dožadujeme sa spravodlivosti. Ale je Boh spravodlivý? A musí nám odpovedať? Jeho pôsobenie nie je podľa našej miery. Ten, čo dáva všetko, má právo aj odňať. Ani pod krížom nemáme pochybovať o jeho láske. Utrpenie je previerka viery.

Anton Srholec „Každodenné myšlienky“

Sv. omša pri Kaplnke sv. Anny:

V nedeľu 23. júla budeme o 10:30 hodine sláviť sv. omšu pri Kaplnke sv. Anny vo Vištuku na Polanke. Je to svetový deň seniorov.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 1 – 27.

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia (A)

17.VII. pondelok

18:00 Za † Pavla, Annu, Bernardínu Fajkusových a deti

18.VII. utorok

18:00 Za † Mariána Radakoviča (1. mesiac od smrti)

19.VII. streda

18:00 **Svätá omša v Štefanovej**

20.VII. štvrtok

18:00 Za † Jozefu Bachratú (1. mesiac od smrti)

21.VII. piatok

18:00 Za † Rudolfa Kakalíka (1. výročie smrti)

22.VII. sobota

18:00 Za farníkov (s platnosťou na nedeľu)

23.VII. 16. nedeľa cezročného obdobia (A)

10:30 Za † Ivetu Dzibelovú (1. výročie smrti) **pri kaplnke sv. Anny**
Lektorky: Hajíčková Šustová

Liturgický kalendár

17.VII. pondelok sv. Andreja Svorada a Benedikta, pustovníkov Sp
18.VII. utorok bl. Tazicia, panna a mučenica
19.VII. streda sv. Zlatica, panna a mučenica
20.VII. štvrtok sv. Apolinár, biskup a mučenik, Lsp
21.VII. piatok sv. Vavrinca z Brindisi, kňaza a učiteľa Cirkvi Lsp
22.VII. sobota sv. Márie Magdalény, Sviatok

Lampa pod nohy

Zaiste ste už šoférovali alebo sedeli vpredu počas jazdy za bezmesačnej noci. Ešte k tomu v nejakom hustom lese. Ani diaľkové svetlá vám neumožnili vidieť tak, ako by ste chceli. Bolo potrebné spoľahnúť sa na to, že vidíte dopredu natoľko, nakoľko je to nevyhnutné. Tak nejak je to aj s čítaním Biblie. V žalmoch sa modlíme, že Božie slovo je „svetlom pre naše nohy“. Čiže nie je lampou, ktorá by oslepovala naše oči, rozum alebo priďalekú budúcnosť. Písmo ponížene osvetľuje našu cestu, naše kroky. Rovnako sa počúvanie jeho slov nedotýka len intelektu či srdca, ale vedie nás ku konkrétnym krokom, k napredovaniu, ku skutkom.

Svätý Pavol hovorí, že je mnoho ľudí, ktorí „sa stále učia, a nikdy nie sú schopní spoznať pravdu“¹ y sú zvedaví, ale nerozhodní, stále hľadajú, ale bez toho, aby chceli nájsť, stále odchádzajú, ale nikdy nikam nedôjdu. Zdá sa, že my ľudia radšej dosahujeme určité méty ako samotný cieľ. Napríklad radšej slávime atmosféru Štedrého večera ako Vianoce samotné. Aj dnešný človek sa borí horami, púšťou, oceánmi, ba i vesmírom. Vie život zasvätiť tomuto hľadaniu, ale odhaliť a niečo naozaj nájsť, z toho má strach. Mohlo by sa to stať aj nám, keď budeme čítať Božie slovo, študovať ho, ba i hromadiť biblické vedomosti, ale nedovolíme, aby nás Božie slovo pohlo z miesta naozaj, neumožníme, aby zapálilo naše srdce a rozomlelo našu tvrdosť. Bola by to škoda, lebo kto v Biblii nechce počuť aj to jej „musíš“ alebo „nesmieš“, ktoré tak znervózňuje dnešného človeka, nebude vedieť započuť ani jej slová: „*Láskou odvekou Ťa milujem*“, „*Si drahý mojím očiam*, ktoré dávajú opravdivý zmysel a teplo životu.

V rabínskej exegéze sa často objavuje príslovie: „Ži podľa Biblie a lepšie ju pochopíš!“ Sám Ježiš hovorí: „Chod' a rob aj ty podobne“ a: „Kto koná pravdu, ide na svetlo.“ Praktizovanie Písma totiž nie je akýmsi následkom, ale živou súčasťou jeho chápania. Medzi jeho počúvaním, chápaním a konaním je vlastne vzájomný vzťah a medzi sebou cirkulujú. Až jeho uskutočňovanie nám ho pomáha pochopiť naozaj.

Ako rodinný album

Skôr či neskôr sa každý z nás začne so záujmom prehŕňať v zožitých fotografiách po príbuzných a dávnych priateľoch. Aj v Biblii čítame: „Múdry človek preskúma múdrosť všetkých predkov.“ Každý múdry človek, tak ako plynie čas a všetko sa neustále mení, vo všetkom vníma niečo z večnosti. Počúvaním o svojich predkoch živo zakusuje pocit aj svojej dočasnosti a zároveň tajomnej jednoty s tými, ktorí ho predišli. V minulých udalostiach odhaľuje nielen Božie plány s nami všetkými, ale aj štýl jeho konania.

Všetko toto sa potvrdzuje aj pri čítaní Biblie. Aj ona svojmu čitateľovi predkladá tajomnú reťaz veriacich: od prvých protagonistov Starého zákona až po Cirkev dneška. Vytvára tým silnú solidaritu medzi premnohými generáciami. Preto ten, kto pozorne číta Bibliu, má pocit, akoby listoval vo vlastnom rodinnom albume, v ktorom stretáva početné tváre svojich otcov a matiek vo viere. Cíti sa, ako to vyjadruje List Hebrejom: obklopený veľkým oblakom svedkov. A naozaj, Biblia zjednocuje početné príbehy viery do jedného rozprávania o spáse, spája premnohé osobné dialógy do jedného dialógu medzi Bohom a ľudstvom. Ak kontemplujeme tváre svojich predkov s vierou a odhaľujeme ich podobnosti s nami, dostáva sa nám povzbudenie, prijímame podnety k rozhodovaniu, ku skutkom. A ten istý Boh, ktorý pôsobil v nich, pôsobí teraz i v nás. Stávame sa súčasťou tých istých dejín spásy,

ktoré pokračujú skrze každého z nás. Vo všetkom je to isté neprestajné, dynamické a životodarné prúdenie Ducha Svätého.

Keď čítame Bibliu s takýmto pocitom spolupatričnosti s veriacimi všetkých čias, náš horizont jej chápania sa rozširuje ešte viac. A tak skoro spontánne zapájame do tohto dialógu aj svätých našej Cirkvi či národa, ale aj múdrych ľudí vlastnej kultúry. Tým sa aj jednoduché čítanie Biblie stáva miestom stretnutia s predkami, učiteľmi a priateľmi, so všetkými, čo žili podľa jej slov, ktoré dnes čítame. Ak si dokonca navykneme kontemponovať biblické tváre, ktorými sa nám Boh prihovára, odhalíme Boží odraz aj v tvárach ľudí, ktorých stretávame v bežnom živote.

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

Duchovný život

Čo si vyžaduje pôstna disciplína na Popolcovú stredu a Veľký piatok?

Prvou vecou je zdržiavať sa mäsitých pokrmov. Tento záväzok majú dodržiavať všetci od 14 roku do konca života. Po druhé, dovolené je najesť sa dosýta iba raz a dvakrát si niečo zajesť, samozrejme nemäsité pokrm. Táto druhá stanova zaväzuje osoby od 18 do 60 rokov. Platia však aj určité výnimky pre vážne chorých, pre diabetikov a pre tehotné ženy, ktorí tento pôst zo zdravotných obmedzení nemusia zachovávať. Čiže chorí môžu jesť viackrát za deň, bez obmedzenia.

Ako je to s pôstom a pokáním v bežný piatok?

Je určitou tradíciou, že aj v piatky počas bežného týždňa máme povinnosť postiť sa. Raz sa jeden kňaz trošku nahneval, keď sa ľudia prišli spovedať z toho, že v piatky jedli mäso. A tak si v piatok po svätej omši sadol na lavičku pred kostol, vytiahol poriadny kus klobásy a začal ju jesť. Nebolo to so zámerom, aby ukázal, že on má nato jesť mäso, ale skôr poukázať na omyl, že nie je žiadnou podmienkou v piatok nejesť mäso. To, že sa zriekneme mäsitého pokrmu je len jeden zo spôsobov, ako si pripomenúť piatok ako deň, keď za nás Pán Ježiš zomrel. Existujú však aj iné odporúčania, cez ktoré môžeme našu vďačnosť za Ježišovu smrť pustiť do svojho života. Niektorí napríklad nezapne televízor, nejde na Facebook alebo na internet. Iní sa zase pomodlia krížovú cestu alebo bolestný ruženec či prichádzajú navštíviť chorých. Taktiež to môže byť návšteva cintorína spojená s modlitbou za zosnulých. V piatky sa máme zamerať na Pána Ježiša a na to, čo pre nás urobil.

Čím má byť pôst pre mňa a čo mi môže priniesť?

Pôst by nám mal pomôcť v tom, aby sme potlačili svoje telo a dali priestor duchu v našom vnútri. Každý jeden z nás je duchovná bytosť a ak chceme žiť duchovne, potrebujeme byť v blízkosti toho, kto riadi náš život, nie telo. Na viacerých miestach v Biblii sa píše, že keď žijeme telesne, vtedy nepočúvame Ducha. Keď žijeme duchovne, vtedy nesplňame žiadosti tela. A keď sa postím, vtedy môže môj duch rásť a moje telo sa dostáva pod moju vládu, moju vôľu. Nie je to o tom, že teraz by som telu nedal nič, ale o tom, že ja som pánom svojho tela. Nie telo riadi môj život, ale môj duch je ten, ktorý vládne v mojom tele.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Osol v kláštore

Tento príbeh sa stal kdesi na Blízkom východe. Rehoľná komunita, v ktorej bolo mnoho mladých sestier, skutočne žila podľa sľubu chudoby. Kláštorná záhrada im vďaka dobrej starostlivosti poskytovala všetko, čo potrebovali. Vďaka nej mali skromnú, no dostatočnú obživu a vedeli si zaobstaráť všetko nevyhnutné. Na mestský trh chodievali predávať fazuľu, rajčiny, cibuľu, zemiaky, šalát či papriku. Keďže boli naozaj chudobné, nemali ani auto. Koše so zeleninou nosili na trh pešo, hoci kláštor bol ďaleko od mesta. Jedného dňa si povedali, že by bolo dobré mať oslíka, ktorý by im pomáhal s dopravovaním košov. Rozhodli sa, že na tento úmysel sa pomodlia deviatnik k svätému Jozefovi.

Aby svätý Jozef pochopil ich zámer, najzručnejšia sestra z kláštora nakreslila oslíka a obrázok zavesila k nohám sochy svätého Jozefa v kaplnke.

Každé ráno a večer celých deväť dní pridávali k ranným chválam a večerám krátku modlitbu: „Svätý Jozef, ty si bol vnímavý na potreby svojej nazaretskej rodiny. Pozri na našu núdzu a zaobstaraj nám oslíka, ktorý by nám pomáhal nosiť zeleninu na trh.“

Na deviaty deň ráno zazvonil zvonček pri kláštornej bráne. Sestra vrátnička otvorila a vonku našla suseda. Držal v ruke povraz, na ktorom bol priviazaný osol. Sused jej vysvetlil, že je ochotný darovať oslíka sestram, ak ho potrebujú. Sestra nemohla uveriť vlastným očiam a ušiam. Vrucne mu ďakovala.

Šlachetný sused ju upozornil: „Lenže tento osol má jednu chybu - nemá chvost. Narodil sa tak, nie je veľký krásavec. Je však poslušný a silný.“

Sestra sa, samozrejme, ponáhľala povedať, že ona a jej komunita nevnímajú takýto malý hendikep ako problém a že rady prijmu tohto „novica“, ktorý im bude veľmi užitočný.

V kláštore nastal výbuch radosti a ohromenia z toho, že svätý Jozef odpovedal tak rýchlo. o tento dar z nebies sa budú starať s veľkou úctou. Dni plynuli. Ukázalo sa, že osol je veľmi poslušný a odvážny a vo svojej adoptívnej rodine bol aj veľmi šťastný.

Raz ráno si sestra umelkyňa spomenula, že nezvesila obrázok, ktorý dala k nohám sochy svätého Jozefa na začiatku deviatnika. Teraz tam už bol zbytočný.

Áké bolo jej prekvapenie, keď sa pozrela na obrázok, ktorý nakreslila pred tromi týždňami - v rýchlosti vtedy zabudla nakresliť oslíkovi chvost...

V ten deň sa sestry naučili, že Pán je pozorný a nechýba mu ani zmysel pre humor.

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

dakto spytoval. Preto veríme, že si vyšiel od Boha." Ježiš im odvetil: „Teraz veríte? Hľa, prichádza hodina, ba už prišla, keď sa rozpárnete, každý svojou stranou, a mňa necháte samého. Ale nie som sám, lebo Otec je so mnou. Toto som vám povedal, aby ste vo mne mali pokoj. Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!“

Uvažujme:

Keby sa nestranný človek započúval do týchto slov, mohol by mať pocity že vníma samé protirečenia. Všimnime si: Uverili ste, milujete ma (porov. Jn 16, 27) a Teraz veríte? Rozpárnete sa každý svojou stranou a mňa necháte samého (porov. Jn 16, 31 - 32). O čom všetkom to svedčí? Myslíme, že o realite nášho života. Ježišov vzťah k nám nemožno spochybniť. Žiaľ, náš vzťah k nemu áno. Ten je neraz poznačený slabosťou, krehkosťou, zlyhaním. Ako apoštoli aj my

dokážeme Pánovi hovoriť veľké slová a zároveň ich svojim životom popierať. Pán Ježiš to vie. Pozná nás lepšie ako my seba samých. Svojimi slovami nás vždy stavia do reality, drží nás na zemi. Vie, že mu veríme, a vie, akí sme vo svojej viere slabí. Vie, že ho milujeme, a vie, že sme schopní sa správať, akoby sme mu nikdy nevyznali lásku. My sami sme z toho nešťastní a bezradní, zneisťuje nás to a trápi. Znamená to, že naša láska k Ježišovi a viera v neho nie je niečo hotové, že sa treba o ne denne starať. To, čo nás tiež prekvapuje, je Ježišov postoj k zlyhaniu apoštolov. Vieme predsa, že zakúsiť opustenie druhými je jednou z najťažších bolestí v živote človeka. Ako vie bolieť to, čo povedal Ježišovi chorý človek: „Nemám človeka“ (Jn 5, 7). Ježišovu lásku k apoštolom však neurčuje zlyhanie apoštolov, ale jeho srdce. Ježiš apoštolom nič nevyčíta, ani sa ich nezrieka. Chce im zabezpečiť pokoj, preto povie: Ja nikdy nie som sám, lebo so mnou je môj Otec. Ale dúfajte, ja som premohol svet (porov. Jn 16, 32b - 33). Zapamätajme si dobre tento Ježišov postoj. Nezabúdajme, nepatrí iba nám. Osvojme si ho a preukazujme tým, ktorým slúžime, aj vtedy, keď nás opúšťajú a nechajú nás samých.

Povzbud'me sa:

V jednom filme zomiera zranený vojak v náručí svojho priateľa so slovami: Vedel som, že ma nenecháš samého.

Pán Ježiš nás v celom svojom evanjeliu uisťuje: Nenechám vás samých; nenechám vás ako sirotu; ja som s vami až do skončenia sveta.

Pýtajme sa:

V ktorých konkrétnych situáciách svojho života nechávam Ježiša samého? Počítam s krehkosťou svojej viery a lásky? Oživujem a posilňujem si vieru a lásku? Čerpám z Ježišovho postoja ku mne dôveru a nádej, že môžem znovu začať? Starám sa o opustených, osamelých a chorých ľudí svojej farnosti? Viem byť ako Pán Ježiš milosrdný k druhým, keď zlyhajú? Mám s nimi trepezlivosť?

Konajme:

Nech je dnešná adorácia svedectvom, že nechcem nechať Ježiša samého. Budem prosiť o silu, aby som dôveroval, správne miloval seba i pre druhých.

Modlime sa:

Milosrdný Ježišu, ani vo svojej opustenosti, ani v mojom zlyhaní ma neopúšťaš. Túžiš, aby mi nechýbal pokoj, a vyzývaš ma k nádeji. Ďakujem ti za chápaciu a starostlivú lásku. Daruj mi milosť, aby som nikdy nezabudol, akou láskou ma miluješ. Daj, aby som vedel takouto láskou milovať druhých. Prosím ťa a o pomoc pre opustených a beznádejných. Aj o pomoc pre tých, ktorých poslaním je nikdy nenechať druhého samého a opusteného.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Zamyslenia

NECHÁTE MA SAMÉHO

Jn 16, 27 – 33

„Ved' Otec sám vás miluje, lebo vy ste milovali mňa a uverili ste, že som vyšiel od Boha. Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet; a zasa opúšťam svet a idem k Otcovi.“ Jeho učenci povedali: „Teraz už hovoríš otvorene a nehovoríš v obrazoch. Teraz vieme, že vieš všetko a nepotrebuješ, aby sa ťa